

Kronieken december 2013

Priester Stanny Bonte, jarenlang aalmoezenier van de gevangenis De Nieuwe Wandeling te Gent, voor wie en met wie het Effatakoor alle hoogdagen in de gevangenis opluisterde, is op 28 november 2013 overleden. Morgen 5 december wordt de uitvaartliturgie voor hem gevierd in de Sint-Niklaaskerk te Zwijnaarde. Ik kan er onmogelijk bij zijn, maar er is **vanavond, 4/12, een stemmige avondwake** in dezelfde kerk op de vooravond van de uitvaart van Stanny Bonte. Een getijdengebed met velen, met als kern psalmen 27 en 103, een tekst van Phil Bosmans (*Dit is mijn troost, er kan mij niets gebeuren!*), een gebed tot Maria, onze hemelse moeder bij wie we veilig zijn, met indrukwekkend: vijfmaal een 'Weesgegroet, Maria' en als slot een vraag tot God, om Stanny in Zijn armen te sluiten en het leven van Stanny te vernieuwen.

Op 5 december vergadert de **stuurgroep**. We moeten er een beetje rekening mee houden dat Fons (en Chrisje) af en toe afwezig zijn of niet zo snel in staat om het Effataatje of de kosterdienst te verzorgen. Daarom moet iedereen zowat weten wat waar staat of wanneer iets moet gedaan worden: we doen dus (nog eens) een rondgang, meer gericht op de sacristie, de lichten, de sleutels en de geluidsinstallatie. Allerhande afspraken moeten gemaakt (en gehouden) worden.

7/12: Tweede zondag van de Advent. Miet en Lut doen de kosterdienst, de geassocieerden hebben vergaderd in Wittem, maar blijkbaar is dat daar tijdig afgelopen.

Caïë verwelkomt de gemeenschap: gisteren was het de grote dag van de Sint én van de examens: ook ons hart slaat vandaag sneller nu we hier zijn. Voor de vele mensen, ook die met een zware beperking: welkom!

Eerst lezen we uit de Apocalyps, hoofdstuk 3: verzen 14 en volgende: *"En schrijf aan de engel van de kerk te Laodicéa: Ik ken uw daden: gij zijt noch koud noch heet. ... Omdat gij lauw zijt en noch heet noch koud..."*

In deze adventstijd stelt Jezus de vraag: *"Zie, ik sta voor de deur en ik klop. Doe het goede, bekeer u en je zult met mij aan tafel gaan."* Maar waarmee is Jezus bezig geweest? Hij had geen evangelie, geen leidraad, hij moest zelf op zoek gaan naar wat God van hem verwachtte! Alleen de teksten uit het Oud Testament had hij.

Welke teksten raakten hem, welke teksten zetten hem in beweging? Het is duidelijk: het waren de profeten.

Amos, een veehoeder en vijgenkweker uit Tekoa een dorp niet ver van Jeruzalem, wij zouden zeggen: een donderpredikant (Amos 5,21-24),

Zal de wereld beter worden? Jeremia én Jezus waren het beu altijd voor hetzelfde te bidden (Jeremia 20, 7-10). Maar Advent is: toch maar opnieuw op weg gaan, opnieuw proberen. Jezus deed dat ook: hoe kan ik zo goed mogelijk dienen?

Een derde bron was Jesaja, de koninklijke profeet, geroepen als profeet in het sterfjaar van koning Uzzia (740). Hij spreekt over de verlossing uit de ballingschap (Hoofdstuk 35), over steppen, over dorre hout, over lelies die gaan bloeien, over de redder die nabij is, over blinden die zullen zien en doven die weer horen ...

Die tekst klinkt als een bekend lied: van de steppe die weer gaat bloeien, die water zal voeren, sprankelend, een steppe die zal lachen en juichen. Wie de steppe al gezien heeft, laag en kurkdroog: wie van een bloeiende steppe spreekt, man of vrouw, moet een optimist zijn!

Maar dat is ons geloof, dat God de steppe weer zal doen bloeien!

Vandaag klopt Jezus aan de deur om samen aan zijn droom te werken: wij zingen van brood op tafel, een beker met wijn en van woorden, gesproken door een man die zich in zijn leven tot voedsel brak. Wij zingen van 'Gij die onze God wil zijn, oorsprong van licht en leven.

Wij vragen: 'Scheur de wolken, kom bevrijden!'

Wij bidden voor elkaars gebeden: voor één bijna geroepen woord, voor iemand die kanker heeft en voor een zware operatie staat, voor de vele verkeersslachtoffers, voor Stanny Bonte die gisteren begraven werd, voor de kinderen in de vluchtelingenkampen, voor de gestorven Nelson Mandela, voor mensen met wanhoop die gaat tot zelfdoding, voor onszelf, dat we het licht niet haten, maar het verder dragen: *"Wek mijn zachtheid weer!"*

Wij vragen de zegen voor elkaar, er is koffie voor velen, er zijn kaarten te koop.

Tabor op 11/12, Caïë gaat voor met de vraag: 'Waar vinden wij ons geluk?' De lezing komt uit het evangelie volgens Matteüs (Matteüs 6, 24-34) Niemand kan twee heren dienen, niet God én de

geldduivel. We kunnen zorgen voor kleding en voedsel, maar kijk naar de vogels in de lucht: kan je één el toevoegen aan je leven?

Als je het goed hebt, dan ken je een drang naar beter, maar die drang is dikwijls een reden tot lijden! Wij willen steeds meer, wij laten ons opjatten door de reclame, door wat we zien op televisie, wat we zien bij anderen. Maar leren we wel dat welvaart niet gelijk is aan welzijn? Dat zegt Jezus: 'Vertrouw op God, Hij weet wat we nodig hebben, en in Zijn ogen zijn we meer waard dan die vogels of die lelies op het veld'.

Naar Tabor kom ik voor de stilte, voor de meditatietijd, voor het zelf tijd maken om te bidden. Maar we bidden ook samen voor het volk van Zuid-Afrika, voor de mensen die in angst en twijfel leven, die misschien hopen op het bijleggen van een familieruzie. En wat ik daarjuist zag in het nieuws: ik bid voor die vluchtelingen in Libanon. *"Heer, luister naar mij, kom, en luister naar mij!"*

Koorrepetitie op 13/12; Guido is wat in vertraging, een te lang uitgelopen vergadering. Johan neemt dan maar tijdelijk over met wat herhaling van liederen die we in de kerstperiode zullen zingen. Als Guido dan binnenkomt, begint het serieuze werk met de allernieuwste versie van lied 151, 'Stille Nacht', met hier en daar een subtiele verandering, moeilijk dus! Na de repetitie een drink uit dank voor het zingen in Sint-Jan-Baptist én een dvd die opgemaakt werd in Essen bij het feest van broeder Willy.

Gevi op 14/12, ook Wereldwinkel, ook de 3de zondag van de Advent, én hier bij ons omhaling voor Welzijnszorg.

Mieke verwelkomt: welk contrast tussen al dat volk in de Veldstraat en de tenten in de sneeuw in Syrië! De herberg in België is toe: er is maar plaats voor 75 man! Moeten we de deuren niet openzetten?

Johannes trekt de lijn doorheen de Advent met zijn verhaal: de Apocalyps en het begin met de brieven aan de zeven kerken en vooral die aan de kerk van Laodicéa. 'Ik ken uw daden: gij zijt noch koud of heet, Omdat gij lauw zijt, daarom zal ik u uitbraken ... Vooruit aan het werk, kom tot inkeer! Want ik sta aan je deur en ik klop; ik kom om aan tafel te gaan! (Apocalyps 3, 14-20).

Johannes, Jezus als je wil, zegt: *"Zie, ik sta aan de deur en ik klop!"* Dit is de voorbereiding voor de Advent, die hangt niet van Jezus af: wijzelf moeten de deur ópenzetten! En om ze open te houden, hebben wij in het begin van de Advent een kleine spie gekregen ...

Verleden week hebben wij gezien wie die man van Nazaret was en door wie hij zich liet leiden. Door de profeten: door Amos, die zegt dat hij verfoeit als er geen gerechtigheid is, door Jeremia, die zegt dat hij zich niet meer zal kwaad maken omdat er zoveel onrecht is en door Jesaja, die het visioen van de nieuwe wereld schrijft.

Maar er is ook een groot profeet uit zijn eigen tijd, die Jezus heeft gevormd: Johannes, ook de Doper genoemd. Jezus was sterk verbonden met Johannes, bij zover dat er tijdens en na het leven van Jezus nog groepen waren die door Johannes waren gesticht en waarvan men de aansluiting bij de eerste christenen wenste. Jezus heeft zich ook laten dopen, maar is later zijn eigen weg gegaan.

Wat heeft Johannes de Predikant (of: de Doper als je dat liever hoort) te zeggen? Hij ging overal rond in de streek van Judea. (Lucas 3, 3-16) Ook tollenaars lieten zich dopen en ze kregen de wenk mee niets méér te vorderen dan hen was opgelegd. Ook soldaten stelden de vraag wat zij moesten doen. Het antwoord was: pers niemand geld af, wees tevreden met je soldij!

Er is een modewoord geslopen in het kerkelijk jargon: het woord 'homilie'. Dat woord komt van het Grieks 'homilion' dat gewoon 'gesprek' betekent. Later werd dat 'uitleg over de Bijbel', die alleen mocht worden gegeven door priesters en gewijde diakens. Maar het is in feite gewoon een gesprek.

Waarom kwam het woord 'homilie' in gebruik? Het komt er heel eenvoudig op neer, dat we van het woord 'preek' afwilden! Zo vinden pubers dat hun ouders teveel preken, dat leerkrachten altijd preken. Het woord 'preek' heeft iets negatiefs. Preken is: tegen iets zijn, bijvoorbeeld tegen de zonde! Daarom moest er een nieuw woord 'homilie' in gebruik genomen worden ...

De predikant, Johannes, preekt echter vandaag nog altijd goed: de bijl ligt aan de wortel van de boom, een boom die geen goede vrucht draagt wordt in het vuur geworpen! Maar dan komt de homilie. Niet: wat moeten we *weten of kennen*, maar: wat moeten we *doen!*

De Predikant, Johannes zegt: je moet warm of koud zijn, niet lauw. Je moet dus kiezen! Wij weten wel dat we geen voedsel mogen weggooien, wij weten wel dat niets doen voor de vluchtelingen van Syrië fout is. Maar we moeten kiezen: bijvoorbeeld een deel van ons teveel aan kleding weggeven.

Johannes is een goede predikant: hij zegt dat ons leven zin heeft, maar ook dat we niet mogen overdrijven, doe gewoon uw werk!

Wel is er een derde element in het feit dat Johannes een goede predikant is. Hij wijst naar een ander, hij zegt: *“Het gaat niet om mij, het gaat over de boodschap, over Jezus, over hem die na mij komt!”* Het gaat dus over toekomst maken!

De tafel wordt gedekt, jonge mensen gaan rond met de mandjes voor Welzijnszorg, voor Effata een uitzonderlijke omhaling. Dan zingen we lied 87, een tafelgebed: *“Dat gedenken wij dankbaar, God van liefde, God van hoop!”*

Wij hebben gebeden, en wij hopen dat u met ons bidt, voor allen die in de kou staan, die het kind van de rekening zijn, dat ze toch een lichtpuntje zien, en voor de kinderen in de vluchtelingenkampen.

Wij hebben gebeden dat onze zachtheid gewekt wordt, dat wij zien wat is en het licht niet haten, in Jezus naam!

Elien vertelt over de activiteiten van de catechumenen: die hebben nu een flatgebouw gemaakt!

Dan is er kramiek, melkbrood, chocolademelk en koffie want het is: ‘Gemeenschapsviering’!

Laatste koorrepetitie op 20/12 voor de kerstnacht, het zingen in de gevangenis en het zingen met het Davidsfonds in Heusden. De eeuwige fout: zacht zingen is niet traag zingen! De boekjes van het Davidsfonds, die hier ergens toch moeten zijn, zijn niet te vinden. Dan maar repeteren met wat nog beschikbaar is van vorige jaren! ‘Kinderen zwijgt’ is in feite gregoriaans en moet dus gezongen worden volgens de handbewegingen van de dirigent ... als je die al ziet!

Effataviering op 21/12 in een kapel die deze morgen door een tiental enthousiaste kapelpeetsers werd op punt gezet. Telkens weer valt het op dat onze kapel er nadien zoveel meer netjes uitkomt, alle sporen van gebruik, van verloren stro voor de kerststal en van spinnenwebben onder de radiatoren zijn weg.

In zijn verwelkoming van de Effatagemeenschap, vóór de viering van de 4de adventszondag, vraagt Johan de advent letterlijk te nemen, als een tijd die ons toelaat naar een betere, of een even goede, toekomst te kijken.

Opnieuw weerklinkt de oproep en de vermaning van Johannes aan de kerk van Laodicéa: ik ken uw daden!” (Openbaring 3, 14-20). En opnieuw komt die vraag: Wat en wie hebben Jezus bezielde?

In vorige vieringen hoorden we dat het Amos, Jeremia en Jesaja waren. Maar ook Johannes de Doper, die keihard sprak, maar met grote openheid, om de weg te tonen. Géén grote daden verwacht men van ons: doe een ander niet aan wat je zelf niet wil aangedaan worden.

Vandaag zien we wat Jezus het meest van al heeft getekend: het gezin waar hij is opgegroeid.

Zijn vader Jozef, wordt slechts eens in de evangelies vermeld, namelijk bij Matteüs, Maria, zijn moeder, enkele keren meer. Zij heeft Jezus in haar hart gevolgd: hoe zou dat allemaal aflopen! Zij is hem met de familie komen halen: Het is gevaarlijk wat je wilt doen! Maar er was dat antwoord: Wie is mijn broeder? En ze was in de buurt als iedereen was weggelopen, tot aan het kruis!

Wij luisteren naar dat evangelie (Matteüs 1, 18-24). Maar wat heeft men toch allemaal verteld over Jozef en Maria, het is precies een verhaal uit de ‘Story’! Is het niet zo gegaan?

Toen Matteüs zijn evangelie geschreven had van doop tot kruisiging, bedacht hijzelf of een van zijn leerlingen dat er ook een geboorteverhaal moest zijn. Dat is toch normaal, als hij naar God wijst, moet hij toch weten wie God is!

Dus nam hij het model van de Griekse wereld waar de goden afdalen naar de mensen, dat moest bijgevolg ook hier gebeuren! En daarom krijgen we een verhaal, zoals in de ‘boekskes’ bij de kapper, als ze daar horen dat een vrouw in verwachting is.

Vandaag is het ook verzoeningsviering; die dienst begint nu, met een bedenking over Jozef, iemand die ons de weg wees hoe we over onszelf moeten denken, hoe we over onze toekomst moeten denken.

Vragen over Jozef, roepen antwoorden op:

- Jozef was rechtvaardig: moge ons gevoel van rechtvaardigheid groot zijn! *“Heer, ontferm u!”*
- Jozef was trouw: hij kon over gekrentheid heenstappen, zijn liefde was gericht op het geluk van zijn vrouw!
- Jozef was bezorgd, voor Maria en haar kind, hij zocht wat hij kon betekenen voor hen.
- Jozef was gelovig, levend in verwachting van Gods koninkrijk van liefde en vrede. *“Heer, ontferm u!”*

Ik smee om verzoening ...

Na de bezinning: *“Bekijk het leven eens met de bril van mensen in de schaduw, en zet stappen die hen in het licht brengen ...”* bidden we voor onze intenties: voor arme en zieke kinderen, dat we altijd

een toekomst mogen ontwaren, zelfs als we niet zien dat het nodig is, en voor al wie niet naar de wekelijkse viering kan komen.

Dan sluiten wij af met een zegengebied, waarin we elkaar 'behoeden' toewensen.

De kapel wordt klaargezet voor de kerstviering, naar de kribbe toe (het centrale tapijt moet even wijken en de vloer op die plaats nog grondig gepoetst worden!), aandenkens worden gemaakt, de Effatazaal wordt versierd en onze kerstboom opgesteld. Het is laat als we naar huis gaan, na een lange Effatadag.

23/12: 's namiddags zetten vele bezige handen ook de Effatazaal klaar voor de Kerstmaaltijd morgenavond. De kapel staat al (bijna) klaar!

24/12: het is inderdaad een traditie aan het worden: de **gezamenlijke feestmaaltijd op kerstavond**. Broeder Willy uit Essen is er met vijf gasten 'van juist over de grens', voor de lekkere 'pannetjesmaaltijd', maar eerst is er aperitief, en dan, alles klaargezet door Odette (heerlijke soep!), Chrisje, Magda en Bernadette, overvloedig, vers en lekker, dan dessert (Wouter is een zoetmondje!). Maar evengoed helpt iedereen met de 'verschrikkelijke' afwas en het klaarzetten van de Effatazaal voor de receptie ná de kerstviering.

Die kerstviering in de kapel, voor heel veel mensen (wij schatten meer dan 150 mensen, koor inbegrepen), samengekomen om te vieren dat we als christelijke gemeenschap kunnen leven in Gent. Daarom steken we, na een pauselijke 'goedenavond', de paaskaars aan, want Kerstmis heeft met licht te maken! Niets kan leven in de duisternis, maar sommigen houden niet van licht, ze voeren oorlog, ze zijn donker en zwart als de nacht. Ze bouwen torens van Babel om elkaar niet te begrijpen, ze zetten anderen gevangen zoals Mandela op Robbeneiland, of in Syrië of in Congo, ze laten geen sprankeltje hoop. Ze verkopen zichzelf om kitsch en glitter, ze zorgen enkel voor zichzelf, ze sluiten zich op in hun huizen, als ze het zelf maar goed hebben. Bij sommigen mag je dit niet luidop zeggen of ze worden kwaad en je wordt gehaat en gekruisigd. Dan wordt alles even donker en zwart als de nacht: *"Wij komen tesamen!"*

In die duisternis ging het volk: *"Als op de dag van de oogst"* met die mooie samenzang van Guido en Elien. Voor hem was geen plaats, een graf vonden ze voor hem een mooie plek!

Dan luisteren we naar het kerstverhaal, met als slot een uitnodiging om ook eens na te denken:

'Waarom kwamen uitgerekend die herders als eersten om ons kindje te begroeten?' vroeg Jozef toen ze weg waren.

'Dat zou ik zo gauw ook niet weten,' zei Maria.

'Daar moet ik nog eens goed over nadenken.'

'Puer natus est nobis!'

Maar wat vieren we vandaag? We vieren dat God zegt: *"Ik sta aan de deur en ik klop! Doe open!"* Als de deur open is, zie je alleen een kind, geen koning in majesteit, niemand met supermachten om de samenleving, om onszelf te veranderen! Maar alleen een hulpeloos kind, een groot wonder, niet om te loven, te eren en te prijzen, maar gewoon een kind, dat alleen herkenbaar is in de mens die naast je is. Zoals Bach moet gespéeld worden door een orgelist, anders is er geen muziek, geen Bach, zo is God niet los verkrijgbaar!

Hij is alleen herkenbaar bij mensen, bij kleinen, bij kinderen van God.

Vandaag is dus geen verjaardag, wel de vaststelling dat we bouwen aan een nieuwe wereld.

Een grote rode kaars wordt aangestoken, de deur op het hoge altaar wordt volledig geopend: *"Zie hij staat aan de deur en hij klopt!"* Welk lied past hier beter bij dan 'Dat een nieuwe wereld komen zal!'

Wij worden uitgenodigd om brood te breken, wijn te delen, als tekenen van gastvrijheid en vriendschap. En merk ik nu die nieuwe bekers op?

In de bezinning stel ik mij ook de vraag: *"Zou het nu echt gebeurd zijn, met die boze herbergier? In een kribbe arm en klein?"* Ja, het gebeurt nog elke keer en wij mensen zijn het kerstekind, het gebeurt nog elke keer!

Wij hebben biddend gezongen voor de kleinen en kwetsbaren, voor allen die door het leven zijn geschonden, voor de kanslozen, voor de ongewensten. Wij hebben gebeden voor leven in vrede, voor wie oorlog ontvlucht, voor wie in conflict leeft, voor vluchtelingen. Wij hebben gebeden omwille van hem die wij het licht der wereld en de weg ten leven noemen: voor wie de toekomst somber is, voor eenzamen, voor zieken zonder hoop op genezing.

Het aandenken aan deze Kerstmis is duidelijk: een deurtje dat open staat, een lichtje en een kerstekind ... het kind klopt aan, het kind staat voor de deur.

Een receptie is onvermijdelijk: met Glühwein!

De kapel is weer al helemaal in de oorspronkelijke staat herschapen ...

Kerstmis zingen in de gevangenis: ik ben er niet bij, maar Frans C. heeft mij zijn impressies opgestuurd. Ik voeg ze hierbij, met dank, in:

'Er hing een gezellige sfeer aan de gevangenispoort, terwijl we wachtten om naar binnen te gaan. Ook al waren er hier en daar wat kleine oogjes, die wezen op het effect van een deugddoende nachtmis en de receptie nadien. De controle bij het binnengaan ging vlot, met de nodige biep-biepjes van het onverstoorbare apparaat. Toch telkens even slikken als je de grendels achter je hoort dicht klikken en als je in de gang door de kleine kijkluikjes de volle cellen ziet.

Het was het huisje vol met 26 koor- en orkestleden en 93 gevangenen (waarvan 25% vrouwen). Bij het persoonlijke onthaal van elke aanwezige merk je een veelheid aan emoties en besef je terug waarom het belangrijk is om hier op hoogdagen samen te vieren.

Priester Guido Van Hoye, de aalmoezenier van Dendermonde, ging voor in de viering. 'We zijn hier om rust te vinden voor een opgejaagde ziel. Zoals de herders midden in de nacht op zoek gingen naar Jezus, zo zijn wij op zoek naar een beetje licht, naar kracht van hierboven. Die hunker krijgt een antwoord. God laat zich met Kerstmis kennen in een weerloos, machteloos mensje. God is niet almachtig, maar Hij heeft een onbeperkte liefde. Onmachtig? Alleen op het eerste zicht, want Zijn Liefde zal alles overwinnen. Ook als je je verlaten voelt, vast zit, ... Ook dan nog wordt je vast gehouden, blijf je een door God geliefde mens. Op Kerstmis brengt God zijn diepste boodschap: wees maar niet bang, Ik heb je lief, voor altijd, je leven lang en ook daarna nog.'

Het koor sloot de viering dan ook af met 'Joy to the World' en 'Go tell it on the mountain'. Zalig kerstfeest!

Op 26/12 zingen we kerstliederen met het Davidsfonds in de Heilig Kruiskerk van Heusden (Destelbergen). De opstelling is niet ideaal. Velen zien de dirigent niet, of is het zo dat de dirigent velen niet ziet? De volgorde van de liederen en de juiste manier van zingen worden laat medegedeeld en door het 'verdwijnen' van de zangboekjes, die toch achteraan in een kast zijn gevonden, is er te weinig gerepeteerd. Ook het samen zingen met de orgelist, hoog boven en achteraan, is moeilijk. De bindteksten worden gelezen door onze goede lezers, die echter de micro's niet kennen. Het is dus niet zo verwonderlijk dat we twijfelen, of dat de mannenstemmen gewoon de start van het 'Puer natus' missen. Het was niet goed! Of is de Effata-agenda toch te overladen? Laat ik daar eerlijk in zijn: er blijft een wrang gevoel, maar er waren ook zoveel goede, bezielde momenten!

28/12: Effataviering, zondag van de Heilige Familie, op Onnozele (= onschuldige!) Kinderen, de laatste viering van het jaar.

Ignace verwelkomt de gemeenschap en in het bijzonder de 'nieuwgeboren' Fons. Ook stelt hij zich (en ons) de vraag of wij het deurtje voor de vreugde wel opengezet hebben op Kerstmis.

We zijn in het A-jaar, dus lezen we het evangelie volgens Matteüs. Die richtte zich voornamelijk tot de Joden van Palestina en hij stelt Jezus dus voor als Jood én afstammeling van Koning David. Jezus, die wel 'van Nazaret' of 'de Nazoreeër' wordt genoemd, moest echter wel als koning van de Joden en volgens de profetie in Betlehem geboren worden. Vandaar de vlucht naar Egypte met bij de terugkeer de vestiging in Nazaret. Jozef van Maria is de nieuwe dromer zoals de Jozef in het Oud Testament. Het is inderdaad wat ingewikkeld, maar als je profetieën wil doen kloppen, moet je wel wat doen reizen! Bovendien is het pas volgende week Driekoningen, maar volgens Matteüs komen ze vóór de vlucht naar Egypte! Ingewikkeld?

Maar wat zegt ons dat evangelie (Matteüs 2,13-23) over de heilige Familie? In feite weinig, en er is ook weinig informatie over het gezin waarin Jezus opgroeit. Het was helemaal niet zoals wij denken: Jozef aan het werk in de tuin, Jezus spelend in zijn slaapkleedje en Maria die vol liefde het tafereel bekijkt ...

In werkelijkheid is Jezus vermoedelijk tot zijn vijfde jaar opgevoed door zijn moeder Maria, en dan is hij opgeleid tot timmerman voor constructies.

Het is dus goed na te denken over het begrip 'familie', maar dat is dan niet het werk van 'celibatairen'! Zie daarom naar de enquête die 'Rome' gelanceerd heeft, een mooi initiatief, maar wel met een vragenlijst die door de KU Leuven werd begrijpelijk gemaakt. En zal 'Rome' de eindtekst uitbrouwen?

Nu hebben we hier de donkere dagen! En weet je wat ik doe? Ik denk aan mijn vakantie in Frankrijk, niet te ver van een dorp, waar ik 's morgens heen kan gaan, naar de bakker en dan zeg ik, net zoals de anderen: "*Bonjour, tout le monde!*", ik koop er wat broodjes en ga dan thuis rustig ontbijten ...

Maar dat kun je hier ook, net hetzelfde, je zegt alleen: "*Goede morgen iedereen!*", maar is het brood ginder beter? Zijn de mensen daar vriendelijker?

Zouden we dan niet beter de 'Zondag van de Heilige Familie' veranderen in de 'Zondag van de Heilige Zondag'?

Dat is niet vanzelfsprekend: zo'n zondag kan beginnen met een vlamme ruzie: moeder tracht iedereen in het gelid te krijgen en ze moet ook nog het eten klaar maken. Pa komt thuis van het kaarten met vrienden en wil dan nog snel weg, om naar de fanfare te kijken. Begrijp je dan dat moeder kwaad wordt en dat pa het voortaan op zich neemt om te koken, gans zijn leven lang: zo wordt de zondag toch een aparte dag!

Vroeger droomden ouders ervan dat hun kinderen het beter zouden hebben dan zichzelf, nu is dat moeilijk geworden: moet het nog beter? Nog straffer? We eten al wat Jeroen Meus ons zegt, we nemen vakanties zoals ze ons voorgesteld worden. Kunnen wij onze jongeren nog een eenvoudige droom meegeven? Kunnen we hen nog leren verwonderd zijn dat er mensen zijn die hen graag zien?

Kunnen we nog eenvoudig denken: er komt een nieuw jaar met tijd om elkaar te bedanken dat we er mogen zijn, dat iedereen blij is dat ze ons mogen zien? We moeten weer mensen van verbondenheid zijn, die blij zijn dat ze op vaders knie mochten zitten, die verwonderd zijn dat we verliefd kunnen zijn, die een 'Heilige Zondag' maken. En de 'Zondag van de Heilige Familie' aan de Heilige Familie laten.

Wij hebben gebeden voor een zus die in het ziekenhuis is opgenomen, dat ze weer in orde komt, voor de dood van onschuldige kinderen in Betlehem en vandaag, en voor vertrouwen bij de geboorte van een kind. Wij hebben gebeden tot Hem, vader en moeder die altijd bij mensen is, ook na deze dood.

Volgende week is het al Nieuwjaarsviering en receptie, Driekoningen en sterzingen.

Met de laatste stormen zijn alle bladeren nu wel verdwenen, ergens liggen er wel nog wat ... Maar het goede weer doet de eerste witte Camellia in mijn tuin bloeien!

Wouter, zondag 29 december 2013